Kapłani muszą być wierni

Wierny aż do śmierci

„Przeto, bracia święci, współuczestnicy powołania niebieskiego, zważcie na Jezusa, posłańca i arcykapłana naszego wyznania, wiernego temu, który go ustanowił, jak i Mojżesz był wierny w całym domu Bożym” — Hebr. 3:1-2.

Pozycja zajmowana przez kapłaństwo miała kluczowe znaczenie dla pomyślności i przetrwania narodu izraelskiego. Choć król podejmował istotne decyzje dotyczące kraju, niezależnie od tego, czy były one słuszne, czy błędne, kapłan mógł swoją rolą zarówno wspierać, jak i niszczyć kraj.

Zadania kapłaństwa

Kiedy myślimy o kapłaństwie, zazwyczaj przychodzą nam na myśl codzienne i świąteczne ofiary składane za lud oraz za siebie (3 Mojż. 16:3 i kolejne wersety). Jednak ich rola wykraczała znacznie poza sprawowanie pojednania. Kapłan zajmował się na co dzień kwestiami zdrowotnymi ludu oraz sprawami bezpieczeństwa, które dotyczyły ich domów (3 Mojż. 13; 14:1-32, 33-35). Miał również odnosić się do problemów w związkach małżeńskich (4 Mojż. 5:11-31). Wśród jego obowiązków znajdowały się także kwestie finansowe oraz naprawa i utrzymanie świątyni (2 Król. 12:4-12; 4 Mojż. 18:1-4, 21). Ponadto kapłani przygotowywali ofiary z pokarmów dla siebie i dla pozostałych członków kapłaństwa (3 Mojż. 6:8-18).

Kapłan musiał też dobrze znać i rozumieć Zakon. To wymaganie było niezbędne, ponieważ w związku z jego stanowiskiem oczekiwano od niego przestrzegania porządku ustanowionego przez Zakon. Dodatkowo jednym z jego zadań było nauczanie ludu o tym, czego Pan Bóg wymagał od nich przez ten Zakon (3 Mojż. 10:10-11; 5 Mojż. 33:10; 5 Mojż. 17:9-11).

Duchowa i polityczna rola kapłana

Podobnie jak rodzice, którzy stanowią moralny wzór dla swoich dzieci w domu, rolą kapłana było świecić przykładem zarówno dla swoich domowników, jak i dla całego narodu (3 Mojż. 21:1-6).

Jednakże przykład moralny, który miał dawać kapłan, wykraczał poza troskę o potrzeby swoich domowników i tych, którzy należeli do narodu. Miał on również służyć radą królowi i wstawiać się za nim przed Panem Bogiem. Jednym z przykładów takiej interakcji pomiędzy królem a klasą kapłańską jest trudna relacja między kapłanem – a zarazem prorokiem – Jeremiaszem a królem Sedekiaszem. W tej sytuacji król chciał dowiedzieć się od Jeremiasza: „Czy jest, jakie słowo od Pana!” (Jer. 37:16-17). Król Sedekiasz szukał Bożych wskazówek, zwracając się w tym celu do Jeremiasza o potrzebne informacje.

Podobnie, gdy miała zapaść kluczowa decyzja dotycząca narodu, na przykład w kontekście wyprawy wojennej, lud konsultował się z Panem Bogiem za pośrednictwem kapłana. Nikt poza kapłanem nie miał prawa przystępować do Pana Boga, aby palić kadzidło w imieniu ludu (4 Mojż. 16:40; Sędz. 20:27-28). Niemniej jednak kapłani, prorocy oraz inne osoby, wybrane przez Pana Boga, mogły przystępować do Pana Boga w imieniu ludu (np. Sędz. 6:36-40).

Z perspektywy króla izraelskiego rozsądne było więc podejmowanie istotnych decyzji w imieniu narodu dopiero po konsultacji z Panem Bogiem za pośrednictwem kapłana lub proroka. Decyzje podejmowane pochopnie przez króla, bez pytania Pana Boga, często prowadziły do tragicznych konsekwencji (por. 2 Sam. 24).

Życie w Izraelu, kiedy kapłani byli lojalni wobec Pana Boga

Lud izraelski zazwyczaj podążał za przykładem stawianym przez króla lub kapłana. Kiedy ci zapewniali dobry wzór do naśladowania, narodowi się powodziło. W rezultacie lud cieszył się dostatkiem żywności, dobrym zdrowiem i wzrostem populacji (2 Mojż. 23:25-33).

Izraelici nie tylko doświadczali dobrobytu ekonomicznego i powodzenia pod względem zdrowotnym, ale także odnosili zwycięstwa nad narodami, które walczyły przeciwko nim. Przykładem może być Jerycho, które, zanim stało się częścią terytorium plemienia Beniamina, znajdowało się w rękach różnych plemion amoryckich lub kananejskich (Joz. 24:11). Miasto to było silnie ufortyfikowane, a jego mury wydawały się nie do pokonania.

Jednak Pan Bóg powierzył kapłanom kluczową rolę w podbiciu Jerycha. Polecił siedmiu kapłanom, aby przewodzili marszowi wokół miasta, dmąc w trąby przez wszystkie siedem dni. Ich działania podczas oblężenia doprowadziły do upadku murów Jerycha przed Izraelitami. Gdy mury runęły, Izraelici zdobyli miasto, napotykając jedynie niewielki opór ze strony jego mieszkańców

(Joz. 5:13-6:27). Zastanówmy się, co by się stało, gdyby kapłani nie posłuchali poleceń Pana Boga i Jozuego podczas oblężenia. To powinno być dla nas lekcją w dzisiejszych czasach, jako przygotowującego się kapłaństwa.

25 rozdział Księgi Liczb opisuje przykład odważnego Pinechasa (syna Eleazara, który był synem Aarona). Szybko zareagował, gdy dostrzegł obrzydliwości, jakich dopuszczali się Izraelici w towarzystwie kobiet moabskich, oraz ofiary, które Izraelici składali ich bożkom (4 Mojż. 25:1-9). Dzięki jego zdecydowanej postawie wobec wszeteczeństwa ustanowiono przymierze, na mocy którego kapłaństwo miało być kontynuowane przez jego potomków (4 Mojż. 25:10-13).

W Izraelu istnieli zarówno dobrzy, jak i źli kapłani

Kapłan Jehojada oraz jego żona Jehoszabat uratowali ostatnie dziecko z rodu królewskiego, Joasza, przed śmiercią z rąk jego przybranej matki. Ukryli go i wychowali w świątyni, aż dorósł na tyle, by mógł zostać ukoronowany na króla (2 Kron. 22:10-23:16). Niestety, Joasz nie odwdzięczył się za ich dobroć.

Jeremiasz był przykładem dobrego kapłana, który wiernie służył, mimo że czasami cierpiał z powodu swojej wierności. Aaron również stanowił przykład wiernego kapłana, który przestrzegał Bożych przykazań, pomimo pewnych osobistych niedoskonałości.

Ezdrasz to kolejny przykład wiernego kapłana, który odegrał kluczową rolę w odbudowie świątyni w Jerozolimie (Ezdr. 3:1-13). Oprócz księgi noszącej jego imię, Ezdrasz uczestniczył w redagowaniu niektórych fragmentów 1 i 2 Księgi Kronik. Uważa się również, że mógł mieć swój wkład w powstanie Psalmu 119[1].

Jednak nie wszyscy kapłani byli dobrymi przykładami wierności. Pierwszym z takich przykładów może być historia Nadaba i Abihu, którzy nie szukali Bożego kierownictwa, gdy użyli „obcego ognia” do złożenia ofiary (2 Mojż. 30:9; 3 Mojż. 10:1-2). Innym przykładem są synowie Heliego, Hofni i Pinechas, którzy wykazywali się bezduszną postawą i korupcją. Ci mężczyźni samolubnie wymuszali na ludziach dobra, dla swojej własnej korzyści. Ostatecznie zostali skazani na śmierć przez Pana Boga, a w konsekwencji Pan Bóg odrzucił dom Helego (1 Sam. 2:12-36).

Te negatywne przykłady kapłanów nie przyczyniły się do poprawy reputacji tego urzędu.

Duchowe zdrowie Izraela, gdy kapłaństwo zawodziło

Niestety, nie wszyscy kapłani pozostali wierni swoim ślubom, aby propagować prawdziwą cześć dla Pana Boga. Pierwsza porażka tego rodzaju miała miejsce jeszcze przed oficjalnym ustanowieniem kapłaństwa, o czym wspomina 3 Mojżeszowa 8. Gdy Mojżesz przebywał na górze, gdzie otrzymał przykazania od Pana, lud zaczął się niecierpliwić i zastanawiać, co się z nim dzieje. Izraelici zwrócili się do Aarona z żądaniem, aby stworzył im bożka, któremu mogliby oddawać cześć. Czy Aaron postawił się ludowi i odmówił spełnienia ich żądania? Nie! Aaron ugiął się pod ich naciskiem i zgodził się na ich prośby, przez co lud zaczął uprawiać bałwochwalstwo. Kiedy Mojżesz zszedł z góry, zastał w obozie chaos i głośną zabawę. Skonfrontował Aarona, który nie wziął odpowiedzialności za swój upadek, sugerując, że złoty cielec po prostu sam wyszedł z ognia (2 Mojż. 32:17-24). Błąd Aarona spowodował, że Mojżesz musiał podjąć działania naprawcze, aby skorygować sytuację, którą stworzył jego brat (2 Mojż. 32:19-20).

Inne zaniedbanie miało miejsce za czasów proroka Ozeasza. Wówczas nawet ci, którzy pełnili funkcje kapłańskie, składali ofiary fałszywym bogom na szczytach gór i wzgórz. Upadek tych kapłanów doprowadził do tego, że Pan Bóg zapowiedział karę, która miała spaść na Izraela i Judę (Oze. 4:4-5:2).

Długofalowy wpływ nielojalnych kapłanów

Kiedy kapłani stawiali zły przykład swoim postępowaniem i uczestniczyli w fałszywym oddawaniu czci, przyłączając się do ludu, negatywne skutki nie ograniczały się jedynie do moralnego i duchowego dobrostanu ludu. W końcu prowadziło to do uwięzienia narodu przez inne nacje. Północne Królestwo Izraela, które odsunęło kapłanów lewickich, oddawało cześć złotym cielcom, a ostatecznie zostało zajęte przez Asyryjczyków (1 Król. 12:28-31; 2 Król. 17:5-23). Niewola dotknęła jednak również Królestwo Judy, gdy Nabuchodonozor obległ i zdobył Jerozolimę (2 Król. 24:10-17). Upadki różnych królów i kapłanów przyczyniły się do utraty niepodległości obu królestw oraz do ich upokorzenia przez obce narody.

Pozafiguralne kapłaństwo i błogosławieństwa Królestwa

W kapłaństwie figuralnym dostrzegamy upadki ze strony niedoskonałych ludzi, którzy nie zawsze w pełni wypełniali swoje zadania. Mimo to mamy powody do optymizmu, gdy czerpiemy inspirację z przykładu Pana Jezusa, który jest zarówno Najwyższym Kapłanem, jak i Królem.

W przeciwieństwie do Aarona, który uległ pokusie złotego cielca, Pan Jezus, stając w obliczu trudnych decyzji, działał zdecydowanie, niczym wierny Pinechas, który zareagował na bałwochwalstwo wobec Baala. Kiedy Pan Jezus ujrzał przekupniów w świątyni, wyzyskujących ludzi, nie wahał się ich wypędzić, mówiąc: „Dom

mój będzie nazwany domem modlitwy, a wy uczyniliście z niego jaskinię zbójców” (Mat. 21:12-13).

Chrystus wiernie wypełnił swoją rolę, składając całkowitą ofiarę raz na zawsze, gdy zmarł za nasze grzechy (Hebr. 10:1-18). Nie uległ presji otoczenia i cierpiał za nas aż do śmierci (Hebr. 12:2; Izaj. 53:5, 7).

Możemy jedynie wyobrazić sobie nasz obecny stan, gdyby Chrystus nie okazał się wierny swojemu ślubowi złożonemu przed Panem Bogiem (Hebr. 10:9). Co by się stało, gdyby poddał się kuszącej propozycji Szatana, która wymagała oddania czci diabłu (Mat. 4:9)? Na szczęście tak się nie stało! Pan Jezus pozostał wierny i prawdziwy aż do końca (Obj. 3:14), a przez to został prawdziwym Najwyższym Kapłanem.

Podobnie jak miało to miejsce w przypadku pozafiguralnego Najwyższego Kapłana, istnieje również klasa podkapłanów, którą nazywamy Kościołem (1 Piotra 2:5, 9). Kościół ma za zadanie naśladować kroki Pana Jezusa i cierpieć tak, jak On, pozostając wiernym aż do śmierci (1 Kor. 10:16; Obj. 2:10).

Na szczęście Chrystus pozostał wierny w obliczu każdego wyzwania, które napotkał, kiedy był na ziemi (Hebr. 4:15). Jego wierność stanowi fundament nadziei. Wierna ofiara Pana Jezusa, złożona raz na zawsze i niewymagająca powtórzenia, daje nam więc lepszą nadzieję na przyszłość, która nie zawiedzie (Hebr. 7:20-28; 1 Piotra 1:3).

Percival Blenman

[1] H. Adams, *Who Was Ezra and WhyIs His BookSignificant?*,BibleStudy Tools, https://www.biblestudytools.com/bible-study/topical-studies/who-was-ezra-and-why-is-his-book-significant.html, dostęp: 09.10.2023.